

Lieve Ben, lieve Dorine, familie en vrienden,

Ben en ik kennen elkaar van een ver achter ons liggende periode, dat wij samenwerkten als managers bij de Belastingdienst Amsterdam. Een mooie tijd waarin wij met verve de rol van enfant terrible speelden binnen het management team. We kozen onze eigen weg, waren wars van hiërarchie maar waren ook betrokken. Er waren veel dingen belangrijk waaronder plezier. Andere zaken waren minder belangrijk zoals oeverloze vergaderingen. Ben en ik hadden afgesproken dat wij tennisles zouden nemen in het Vondelpark. Het enige moment dat dit kon viel samen met de wekelijkse management vergadering ergens halverwege juni 1993 of daaromtrent. Dus rond het middaguur melden wij dat we de vergadering gingen verlaten, met als reden dat wij tennisles hadden. Blijkbaar had niemand de moed om ons op andere gedachten te brengen. Nu gaven wij ook niet echt de indruk dat er ruimte was voor tegenspraak.

De vergadering zou tot half één duren dus de rest zou aan ons voorbijgaan. Toen wij terug kwamen van de les was de vergadering nog in volle gang gek genoeg. We sloten dus toch maar weer aan. De gepikeerde voorzitter had nog een verrassing in petto. Tijdens het doornemen van de notulen van de vorige vergadering was hij gestuit op een afspraak. Hij dreunde dat met satanisch genoeg op. Beide heren hadden voor 1 juni met een notitie moeten komen over de organisatie van de klantbehandeling. Ben repliceerde dat dat inderdaad pijnlijk was. Pijnlijk omdat naar zijn zeggen een essentieel woord in de notulen was weg gevallen. Het woordje 'niet'. Er moest een memo komen maar NIET voor 1 juni. De reactie was dusdanig hilarisch dat wij nooit meer herinnerd zijn aan het memo. En zo waren er wel meer memorabele momenten. Bij de presentatie van de heruitgave van Gevleugeld Leiderschap heb ik al verwezen naar de cursus besliskunde, toen een in het nauw gedreven directeur het idee had om Ben voor zijn karretje te spannen in een uiterst gevoelig dilemma. Op de vraag wat Ben zou doen in zijn positie antwoordde Ben: Als ik jou was zou ik een beslissing nemen.

Het was een mooie tijd en we hebben veel gelachen. We deden natuurlijk ook samen hele nuttige dingen. Permanent op zoek naar manieren om de immer onderbezette Belastingdienst Amsterdam uit de wind te houden. Ik vooral vanuit passie en nimmer aflatende neiging tot sturen en Ben vooral met overzicht, verstand en realiteitszin. Daar kon ik nog veel van leren. Hetgeen Ben overigens volmondig beaamde.

Na een lange stilte in onze vriendschap bleek overzicht, verstand en realiteitszin iets wat zich verder had doorontwikkeld bij Ben. Kort na ons voornemen na lange tijd weer eens een ontmoeting te organiseren kwam het slechte nieuws over de gezondheid van Ben. Overzicht, verstand en realiteitszin. Dat heb ik het afgelopen jaar ook mogen meemaken en herkennen jullie ook vast en zeker uit jullie ontmoetingen of uit de Blogs. Het waren mooie ontmoetingen met serieuze kanten, mooie herinneringen prachtige bespiegelingen. En twee vaste waarden. Dorine: Zij heeft het fantastisch gedaan en verdient ons aller steun De andere factor was humor tot het laatste moment. Zoals de uitspraak: Van somberen wordt je niet vrolijk. Niet somberen; maar wel vasthouden van mooie herinneringen, Ben zijn wijze lessen, en zijn kijk op het leven. Niet somberen maar wel de tijd om te verwerken en stil te staan. Daar wens ik ieder van jullie heel veel sterkte bij.

Vaarwel Ben; je blijft in mijn gedachte.